

Література:

1. Дослідження «Випускники українських ВНЗ очима роботодавців». [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.yourcompass.org/ua/ratings/compas_2012/.
2. Исследование рынка Graduate Recruitment в 2008/2009 году: краткий отчет [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.egraduate.ru/Analytics.htm>.

УДК 316:35

Фомічов А. О.,

студент II-го курсу, факультету економіки та управління, групи ЕП-103
КНЕУ імені В. Гетьмана

ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ ВИРОБНИЧИМ СЕКТОРОМ У СУЧАСНИХ ДИНАМІЧНИХ УМОВАХ

Виробничий сектор – це одна з головних галузей економіки України, що продукує значну частку валового внутрішнього продукту. Дослідження його особливостей і шляхів підвищення його конкурентоспроможності як на внутрішньому, так і на зовнішньому рівнях є одною зі стратегічних цілей вітчизняних науковців. Дана стаття присвячена тому, як сучасні глобальні економічні тренди впливають на український виробничий сектор і як можна оптимізувати систему управління сектором таким чином, аби усі трансформації проходили максимально безболісно та продуктивно.

Визначимо деякі важливі тренди, що сьогодні видозмінюють світовий виробничий сектор:

1. Автоматизація та роботизація виробництва, а також застосування інформаційних технологій у виробництві – це скупність процесів, що відчужують людину як суб'єкта праці від предметів праці. Прямими результатами впровадження новітніх технологій на виробництві є значне

підвищення продуктивності праці та зниження потреби в працівниках, що виявляється масових скороченнях робітників і необхідності перенавчання тих, хто залишився. Не дивлячись на те, що даний тренд не проявляє себе в повній мірі у сьогоdnішніх реаліях України (нестача інвестування в технології, лише зародження технопарків, моральна неготовність до змін тощо), він є невідворотним етапом розвитку виробничого сектору, а тому йому варто приділити значну увагу в контексті управління, аби запобігти його побічним проявам у майбутньому.

2. Результатом прогресивного розвитку процесу автоматизації виробництва є поява таких концепцій, як Industry 4. 0, LeanSixSigma. Industry 4. 0 – четверта індустріальна революція, основа якої – поняття, що означає розвиток і злиття автоматизованого виробництва, обміну даних і виробничих технологій в єдину саморегульовану систему, з якнайменшим або взагалі відсутнім втручанням людини у виробничий процес [2, с. 4–6; 3] Lean Six Sigma – методологія, що використовується для вдосконалення виробництва і усунення дефектів шляхом контролю якості, тотального управління якістю (Total Quality Management — TQM). Дані концепції досконало видозмінюють виробничий сектор. У контексті даних тенденцій управління насамперед полягає у відносинах між державою-регулятором і менеджментом виробничих компаній, що бажають впровадити вищеназвані концепції. У цьому випадку управління необхідне для того, аби запобігти потенційним викривленням у впровадженні методологій на рівні підприємств і негативним наслідкам для економіки в цілому (наприклад, утворення диспропорцій, нерівномірності в інвестиційних потоках тощо).

3. Найголовнішим двигуном реформації управління виробничим сектором в Україні є поступовий перехід від індустріального до постіндустріального суспільства, за якого виробничий сектор втрачає свої домінуючі позиції в економіці, поступаючись сектору послуг та інформаційно-технологічним галузям. Головним завданням управління в даному контексті є створення належних умов і кваліфіковане адміністрування процесів

трансформації як всередині сектору, так і в масштабі економіки в цілому. Не дивлячись на те, що сьогодні економіка України знаходиться на перехідному етапі, ми повинні дивитися в майбутнє та передбачати невідворотні зміни в українському соціумі.

Під управлінням виробничим сектором маю на увазі управління такими соціальними групами: робітники (персонал, безпосередньо задіяний у виробництві), менеджери (як окрема група, яка представляє собою ланку управління на підприємствах і лобіює власні інтереси), власники та акціонери (найвпливовіша група, яка стоїть на вершині ієрархії соціальних груп виробничого сектору). Кожна з них є специфічною і потребує особливого підходу.

Для ефективного функціонування виробничого сектору необхідно здійснювати правильний контроль за соціальними складовими виробничого сектору. Управління цим сектором повинна здійснювати держава за допомогою специфічних механізмів, що дозволять пом'якшити або навіть уникнути конфлікту інтересів різних груп у процесі впровадження світових економічних тенденцій, а також проведення такої комплексної трансформації сектору, яка б позитивно відобразилася на суспільних процесах. Держава повинна застосовувати соціально-економічні методи впливу, зокрема забезпечувати розуміння і усвідомлення соціальних, економічних змін, прогресивного розвитку суспільства [5]. Пряме державне регулювання є однією з головною формою управління разом із застосуванням важелів непрямого впливу на економіку та суспільство у вигляді соціально-економічної політики.

Україна намагається розвивати систему управління виробничим сектором. Засади реформи державного управління висвітлені у програмі «Україна 2020». Основою реформи є політика децентралізації. Це повинно забезпечити більшу самостійність окремих територіальних складових виробничого сектору. Управління виробничим сектором, згідно з реформою, повинне здійснюватися на регіональному рівні, а не через єдиний центр (як це мало місце в радянському суспільстві). Обов'язком держави є забезпечення сприятливого

середовища для ведення бізнесу, розвитку малого і середнього підприємництва, залучення інвестицій, спрощення міжнародної торгівлі, впровадження новітніх технологій та переформатування ринку праці.

Література:

1. Автоматизація виробництва [Електронний ресурс] // Вікіпедія. – 2017. – Режим доступу до ресурсу: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%90%D0%B2%D1%82%D0%BE%D0%BC%D0%B0%D1%82%D0%B8%D0%B7%D0%B0%D1%86%D1%96%D1%8F_%D0%B2%D0%B8%D1%80%D0%BE%D0%B1%D0%BD%D0%B8%D1%86%D1%82%D0%B2%D0%B0.
2. Hermann M. Design Principles for Industrie 4. 0 Scenarios: A Literature Review [Електроннийресурс] / М. Hermann, Т. Pentek, В. Otto. – 2015. – Режимдоступудоресурсу: https://www.researchgate.net/publication/307864150_Design_Principles_for_Industrie_40_Scenarios_A_Literature_Review.
3. Четверта промислова революція [Електронний ресурс] // Вікіпедія. – 2017. – Режим доступу до ресурсу: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A7%D0%B5%D1%82%D0%B2%D0%B5%D1%80%D1%82%D0%B0_%D0%BF%D1%80%D0%BE%D0%BC%D0%B8%D1%81%D0%BB%D0%BE%D0%B2%D0%B0_%D1%80%D0%B5%D0%B2%D0%BE%D0%BB%D1%8E%D1%86%D1%96%D1%8F.
4. Белл Деніел ПРИХІД ПОСТІНДУСТРІАЛЬНОГО СУСПІЛЬСТВА // Сучасна зарубіжна соціальна філософія. – К., 1996. – С. 194–251.
5. Ткачук Р. Л. Особливості управління соціальними процесами України: визначеність, ступінь розвитку, ефективність реалізації / Р. Л. Ткачук // Науковий вісник Академії муніципального управління. Серія: Управління.. – 2012. – №3. – С. 271–279.